

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: J.L.**, zastoupené JUDr. Zbyňkem Dvořákem, advokátem, se sídlem Tábor, Jeronýmova 1894/26, proti **žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) NET4GAS, s.r.o.**, IČ 27260364, se sídlem Praha 4, Na Hřebenech II 1718/8, a 2) **BRAWA, a.s.**, IČ 24757926, se sídlem Praha 4, Na Hřebenech II 1718/8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **1. 8. 2014**, čj. **MMR/21024/2014-83/1468**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Vymezení věci

Žalobou ze dne 10. 10. 2014, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 13. 10. 2014, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „žalovaný“) ze dne 1. 8. 2014, čj. MMR/21024/2014-83/1468 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského (dále jen „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 9. 4. 2014, čj. RR/1697/14 („prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

zamítnuta žádost žalobkyně o určení, zda vzniklo společností NET4GAS, s.r.o., a BRAWA, a.s., obě se sídlem Praha 4, Na Hřebenech II 1718/8, právo stavět část stavby nazvané „VTL plynovod DN 1400-HPS Brandov-Rozvadov“, a to v úseku „Etapa LOT 1D TU Hrušovany-UV Sýrovice (km 34,90-km 50,00)“ (dále jen „*plynovod*“). Žalobkyně se domáhala rovněž zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Správní řízení je upraveno správním řádem.

Věci stavebního řádu byly v rozhodném období upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „*stavební zákon*“].

[III] Žaloba

Žalobkyně obecně shrnula důvody podání žaloby tak, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, spočívá na nesprávném posouzení věci a je nepřezkoumatelné. Žalobkyně uvedla celou řadu důvodů, proč by měl žalovaný rozhodnout dle navrhovaného výroku. Žalovaný se účelovým způsobem vypořádal s argumentací žalobkyně a podání povrchním způsobem odmítl, přičemž jediným důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně mělo být neprokázání nezbytnosti vydání rozhodnutí. Odůvodnění tohoto zamítavého rozhodnutí bylo učiněno v přímém rozporu s právními předpisy.

Konkrétní žalobní důvody popsala žalobkyně pod body IV – IX žaloby.

- Obsah a platnost certifikátu autorizovaného inspektora

Žalobkyně se ve správním řízení domáhala určení, že stavebníkovi nevzniklo právo stavět plynovod, neboť certifikát pro tuto stavbu byl vydán v rozporu se zákonem a je tudíž neplatný. Dle žalobkyně si autorizovaný inspektor v daném případě v rozporu se zákonem (§ 117 odst. 3 stavebního zákona) neopáčil vyjádření majitele dotčeného pozemku, i když ten by jinak byl účastníkem stavebního řízení (dle § 109 stavebního zákona). Připojení vyjádření osob, které by jinak byly účastníkem stavebního řízení, je povinnou přílohou certifikátu dle § 10 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 526/2006 Sb., která provádí příslušná ustanovení stavebního zákona. Stavební zákon vymezil formu a povinné přílohy, které musí být součástí certifikátu autorizovaného inspektora, a jednou z nich jsou i souhlasná stanoviska vlastníků pozemků, přes které stavba vede (§ 117 odst. 3 stavebního zákona). Pokud tyto osoby ve svých vyjádřeních uplatnily proti provádění stavby námitky, autorizovaný inspektor je po projednání posoudí a pokusí se o jejich vyřešení. Autorizovaný inspektor má povinnost získat souhlasná stanoviska vlastníků a v případě, že má některý vlastník námitky, musí autorizovaný inspektor věc předat stavebnímu úřadu k vyřešení těchto námitek. V případě žalobkyně tomu tak nebylo, certifikát autorizovaného inspektora žádná vyjádření neobsahoval a žalobkyně tedy nemohla žádné námitky uplatnit. Nutno dodat, že v případě tohoto certifikátu neměl žádný z vlastníků možnost podat námitky (přílohou není ani jedno souhlasné vyjádření žádného z vlastníků). Řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu jako procesní obranu proti certifikátu autorizovaného inspektora definoval až zvláštní senát Nejvyššího

správního soudu v rozhodnutí ze dne 6. 9. 2012, čj. Konf 25/2012-23, přičemž žalobkyně této možnosti ve správním řízení využila.

- Otázka smlouvy o uzavření věcného břemene

Prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého postupu argumentuje uzavřením smlouvy o zřízení věcného břemene se stavebníkem, kdy v této smlouvě je vysloven souhlas se zřízením stavby. Souhlas se zřízením stavby, právo založené smlouvou provést stavbu a právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě jsou ve světle ust. § 110 stavebního zákona pouze jedním z nutných podkladů, které stavebník musí při stavebním řízení předložit. Žalobkyni není známo ustanovení, které by vlastníka pozemku zbavovalo práva podávat námitky proti projektové dokumentaci, proti způsobu provedení stavby nebo požadavkům dotčených orgánů ve smyslu stavebního zákona. Smlouva o zřízení věcného břemene se stavebníkem, v níž je vysloven souhlas se zřízením stavby, byla uzavřena před započatím provádění stavby a před ohlášením stavby stavebnímu úřadu. Žalobkyně v této souvislosti podotýká, že uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene je právním úkonem ryze soukromoprávním, přičemž práva účastníků řízení ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona jsou obligatorní součástí stavebního řízení, tedy řízení veřejnoprávního charakteru, a není možno je nahradit jakýmsi odkazem na proklamaci v dokumentu soukromoprávního charakteru a odkazem na systém obecných soudů, jak učinil prvoinstanční správní orgán. Smlouvou o zřízení věcného břemene se stavebníkem se žalobkyně nikterak práv účastníka řízení nevzdala. I v případě, že by smlouva o zřízení věcného břemene obsahovala obdobné ujednání, šlo by o právní úkon *contra legem* a bylo by stiženo sankcí neplatnosti. V souladu s právní teorií se není možno vzdát práva, které ještě účastník nenabyl (v daném případě udělit či neudělit souhlas s provedením stavby v rámci stavebního řízení). V rovině soukromoprávní by bylo lze takovou otázku řešit (například závazkem souhlas udělit), avšak i takové ujednání by nemělo přímý dopad na stavební řízení. V daném případě však nic takového obsahem smlouvy o věcném břemenu nebylo.

Žalobkyně nerozporuje uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, tato smlouva však byla uzavřena před zahájením výstavby. Žalobkyně tedy v době podpisu smlouvy nemohla mít povědomí o faktickém budoucím provedení stavby, její technické realizaci, projektové dokumentaci a nemohla se k těmto podkladům vyjádřit. Celá záležitost se týká stavebního řízení, jde tedy o veřejnoprávní oblast. Institut certifikátu autorizovaného inspektora měl nahradit klasické stavební řízení, měl ve své podstatě odlehčit stavebním úřadům u staveb, kde se neočekávalo řešení sporných otázek. I přes to, že autorizovaný inspektor je soukromou osobou, při vydávání certifikátu musí splnit podmínky stavebního zákona (v případě žalobkyně vypořádat námitky účastníků stavebního řízení). Žalobkyně znova odkazuje na ust. § 114 stavebního zákona. Právo účastníka řízení je dalece obsáhlejší a neobsahuje jen právo vyjádřit se ke stavbě, ale vlastník má právo uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů. Správní orgány už však nedodávají, jak se může vlastník vyjádřit ve smlouvě o věcném břemenu k projektové dokumentaci (která v té době ještě nebyla zpracována), ke způsobu provádění (v době, kdy způsob provádění nebyl znám, mohl se změnit) či k požadavkům dotčených orgánů (v době, kdy žádný z dotčených orgánů ještě logicky žádné požadavky nevznášel a vznášet ani nemohl). Prvoinstanční správní orgán i žalovaný pak pravděpodobně předpokládají, že obecný souhlas se zřízením stavby v sobě obsahuje

i souhlas se všemi budoucími požadavky dotčených orgánů, se všemi změnami projektové dokumentace a taktéž i s každou změnou způsobu provádění stavby.

V tomto konkrétním řízení nejde o spor soukromoprávní, ale o to, že vlastník jakožto účastník řízení byl v řízení opomenut a neměl vůbec možnost se vyjádřit k projektu, k tomu, jak byla stavba provedena atd. Pokud by tento spor podal k civilnímu soudu, ten by se zabýval pouze obsahem smlouvy o věcném břemeni. Pokud by vlastník u soudu uplatnil námitky jako ve stavebním řízení, žaloba by byla zamítnuta, protože námitky ve stavebním řízení ve smyslu, že byl vlastník opomenutý, nemůže být vůbec předmětem sporu u civilního soudu. Smlouva o věcném břemeni je velmi obecně formulovaná, obsahuje pouze dohodu o tom, že na pozemku povede vysokotlaký plynovod a optické kabely. Smlouva o věcném břemeni ostatně musela být formulovaná obecně, protože v době jejího uzavření ještě nebylo ani známo, jak konkrétně bude stavba provedena. To, že stavebník přiloží k žádosti o stavební povolení smlouvu o uzavření věcného břemene (ani tuto smlouvu však nepřiložil), neznámá, že stavební úřad může vyloučit vlastníky jako účastníky řízení a ti nemohou podávat námitky ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona, tedy námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo. Vlastníci však tohoto práva zbaveni nejsou a ani uzavřená smlouva o věcném břemeni nemůže vlastníka zbavit práva být účastníkem zkráceného stavebního řízení.

Prvoinstanční správní orgán se zde opětovně dostává do kolize se svým tvrzením, neboť i kdyby mohl být souhlas osob, které by byly účastníky stavebního řízení, nahrazen smlouvou o uzavření věcného břemene (což dle názoru žalobkyně možné není), autorizovaný inspektor ke svému certifikátu tyto smlouvy jako obligatorní přílohy nepřiložil a certifikát tak stejně nenabyl zákonem předpokládaných účinků, protože nebyly splněny podmínky pro jeho oznámení. Autorizovaný inspektor tak neměl vůbec právo certifikát oznamovat. Stavební zákon říká, že může takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu, jestliže byla opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109). Pokud tedy opatřena nebyla, pak autorizovaný inspektor certifikát oznámit nemůže.

- Otázka právního zájmu žalobkyně

Správní orgány v odůvodnění rozhodnutí argumentovaly tím, že žalobkyně ve svém podání neprokazuje nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění jejích práv. Žalobkyně se s tímto závěrem uvedeným v napadeném rozhodnutí nemůže ztotožnit, neboť v rámci svých podání uváděla konkrétní námitky proti způsobu provádění a užívání stavby ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona. Nutno dodat, že uvedení těchto námitek bylo učiněno zcela nad rámec předmětu řízení, tyto a další námitky proti způsobu provádění a užívání stavby by právě měly být předmětem vypořádání dle ust. § 117, resp. ust. § 114 stavebního zákona. Pokud se tedy primoinstanční správní orgán vypořádal s argumentací žalobkyně tak, že nebyla prokázána nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění jejích práv, jedná se *ipso facto* o rozhodnutí odporující samotnému smyslu stavebního řízení. *Reductio ad absurdum* by tedy byl vlastník pozemků ve smyslu dikce odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela vyloučen jakožto účastník řízení dle ust. § 114 stavebního zákona a zkrácené stavební řízení dle ust. § 117 by tímto získalo zcela jiný charakter.

V obecné rovině řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu obsahuje povinnost žalobkyně prokázat právní zájem na vydání rozhodnutí, tedy že rozhodnutí o určení právního vztahu může žalobkyně dalším způsobem procesně použít, popř. je dán jiný právní zájem na vydání rozhodnutí, případně by jí vydané rozhodnutí jinak usnadnilo nápravu nezákonného stavu. Pokud by v tomto konkrétním případě v rozhodnutí bylo určeno, že je certifikát od počátku neplatný (tedy nevzniklo právo stavět), důsledkem by bylo, že stavba se právní mocí rozhodnutí z hlediska práva stává tzv. černou stavbou. Stavební zákon v tu chvíli předpokládá postup, kdy stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby, užívání stavby zakáže (§ 120 odst. 2 stavebního zákona) a stavebník může požádat o dodatečné povolení stavby. Následuje řízení, při kterém stavebník musí předložit všechny potřebné podklady, vlastníci se mají právo vyjádřit a uplatnit námitky (obdobně jako v rámci stavebního řízení, ve kterém byli opomenuti). Na tom, že právě u vlastníků dotčených pozemků existuje právní zájem, se shoduje nejen judikatura, ale veškeré vědecké zdroje, komentáře ke stavebnímu zákonu a také stanovisko odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj čj. 13249/2013 jako ústředního správního úřadu ve věcech stavebního řádu.

Správní orgány mají pravdu v tom, že novela stavebního zákona provedená zákonem č. 350/2012 Sb. stanovila pro zařízení plynárenské přepravní soustavy výjimku z povinnosti provádět stavební řízení. Účinnost tohoto zákona však nastala k 1. 1. 2013, s řízením ve věci inkriminované stavby však bylo započato ještě před účinností novely. V tomto případě se tedy dostáváme k otázce retroaktivity zákona č. 350/2012 Sb. Pokud příslušný předpis možnost retroaktivity výslovně nestanoví, je retroaktivita zcela nepřipustná. Tímto pozitivním ustanovením jsou například myšlena přechodná ustanovení, kdy v jistých případech mohou dříve vzniklé právní vztahy být posouzeny podle aktuálně účinné právní úpravy, jedná se především o procesní ustanovení. V posuzovaném případě však přechodná ustanovení hovoří o tom, že „*Stavební úřad dokončí postupy, které nejsou správním řízením, k oznámení, ohlášení nebo žádosti podaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, podle dosavadních právních předpisů.*“. Vzhledem k tomu, že v daném případě novela stavebního zákona žádné takové ustanovení neobsahuje, nelze o takové možnosti ani spekulovat. Prvoinstanční správní orgán však považuje retroaktivitu za zcela obvyklou a na základě toho zamítl žádost žalobkyně. Prvoinstanční správní orgán by měl pravdu pouze v případě, kdyby přechodná ustanovení jednoznačně stanovila výjimku, tedy že veškerá řízení, vztahy a povinnosti stavebníka týkající se zařízení plynárenské přepravní soustavy budou posuzována dle současné právní úpravy, tak tomu však nebylo a je tedy nutno posuzovat stavbu z hlediska právní úpravy účinné v době, kdy stavební zákon u těchto staveb stavební řízení požadoval. Jde o zcela logický závěr, neboť v rámci této novely se výrazně změnila i úprava územního a kolaudačního řízení. Novela změnila rozsah územního a kolaudačního řízení a část institutů stavebního řízení do nich vtělila. Stavba „VTL plynovod DN 1400 - HPS Brandov – Rozvadov“ byla započata za účinnosti stavebního zákona, kdy byla povinnost provádět stavební řízení, územní řízení bylo prováděno podle této úpravy a je tak zcela logické, že vlastníci se ke stavbě vyjadřovali právě jen v rozsahu řízení o udělení územního souhlasu. V době, kdy byla stavba prováděna, bylo stavební povolení zapotřebí a v rámci rozhodování o oprávněnosti stavbu provést je třeba užít úpravy před novelizací stavebního zákona. Ustanovení § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona stanoví, že stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby, která nevyžaduje územní rozhodnutí, stavební povolení

ani ohlášení stavby, ale je prováděna nebo byla provedena v rozporu s právními předpisy. Stavební úřad tedy nařídí odstranění stavby vlastníku stavby, která nevyžaduje stavební povolení, ale byla provedena v rozporu s právními předpisy. Optikou tohoto ustanovení je zcela bez diskuzí, že ačkoliv po novele již není zapotřebí stavebního povolení, stavební úřad takovéto řízení vést musí, neboť stavba byla provedena v rozporu s právními předpisy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, čj. 8 As 31/2007-165, a ze dne 21. 7. 2010, čj. 3 Ans 11/2010-193).

- Otázka využitelnosti rozhodnutí dle § 142 správního řádu v dalších řízeních

Dle ustálené judikatury je naléhavý právní zájem (analogie k formulaci „nezbytné k uplatnění práv“ ve správním řádu) dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo právo žalobkyně nebo právní vztah, na kterém je účastna, ohroženy, popřípadě tam, kde by se bez tohoto určení její právní postavení stalo nejistým. Z této judikatury pak jednoznačně vyplývá závěr, že právní zájem na vydání rozhodnutí je tam, kde může přinést zlepšení postavení žalobkyně. V případě civilněprávní žaloby o náhradu škody by pak soud mohl z tohoto rozhodnutí vycházet, případně by se jednalo o standardní důkazní prostředek ve smyslu § 125 o. s. ř. V každém případě by toto rozhodnutí zlepšilo procesní postavení žalobkyně, neboť by disponovala pravomocným rozhodnutím o tom, že stavebníkovi právo stavby nevzniklo a stavba byla prováděna v rozporu s právními předpisy se všemi konsekvencemi s tímto souvisejícími. Tvzení prvoinstančního správního orgánu o tom, že pokud by bylo „*požadované rozhodnutí vydáno, nemá ani pak žádný vliv na postavení žadatele v případném sporu občanskoprávní povahy, protože jak už bylo výše řečeno, soud není takovým rozhodnutím vázán*“ je zcela liché.

Obdobně pak platí situace i pro možnou formu obrany u dozorových orgánů veřejné správy, neboť i zde lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Rozhodnutí o tom, že stavebníkovi právo stavět nevzniklo, by pak bylo velmi důležitým podkladem (důkazem) pro dozorové orgány. Ostatně rozhodnutí o tom, že právo stavět nevzniklo, nemůže sám dozorový orgán vydat, toto může být vydáno pouze v rámci řízení dle § 142 správního řádu. Správní orgány by měly tedy dbát, aby rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgány v této věci tak rozhodly zcela odlišně od všech skutkově obdobných případů, přičemž jak sám krajský úřad uvedl, necítí se jimi vázán a rozhodl tak v přímém rozporu s postupem, který definoval Nejvyšší správní soud.

- Otázka platnosti územního rozhodnutí

V územním rozhodnutí ke stavbě (předcházelo certifikátu) bylo stanoveno, že územní rozhodnutí má platnost 2 roky a do této doby musí být podána úplná žádost o vydání stavebního povolení, v opačném případě dojde k pozbytí platnosti územního rozhodnutí. Byl však podán pouze neplatný a neúčinný certifikát, územní rozhodnutí tedy pozbylo platnosti. V daném případě tedy přesto, že po novele stavebního zákona (účinné od 1. 1. 2013, byť na danou stavbu se ještě použijí předpisy předchozí, podle kterých je stavební povolení

nezbytné) není pro stavby plynovodů zapotřebí stavebního povolení, je nezbytné zahájit řízení o odstranění stavby – už jen vzhledem k absenci platného územního rozhodnutí.

Stavební zákon před jeho novelizací k pozbytí platnosti územního rozhodnutí říká, že *„Územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí.“*. Stavební zákon zde stanovuje podmínky, které musí nastat, aby územní rozhodnutí pozbylo platnosti. Prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí odkazuje na fakt, že bylo ve lhůtě dvou let započato s výstavbou a podmínka uložená stavebním zákonem tak byla splněna. Tato argumentace je však zcela lichá, neboť stavebník se tak dovolává výsledku protiprávního jednání. Stavební zákon samozřejmě předpokládá tuto situaci, ale pouze v případech, že na územní rozhodnutí již nenavazují další úkony stavebního úřadu. Opačným výkladem bychom mohli dospět k názoru, že započatím výstavby bez dalších povolení, tedy *„černé stavby“*, je možné zhojit neplatnost územního rozhodnutí. Jednalo by se tak o porušení klasické právní zásady římského práva *„nemo turpitudinem suam allegans auditur“*, tedy že nikdo nemůže mít prospěch ze svého protiprávního jednání.

Novelizace stavebního zákona tuto formulaci zpřesnila a nyní uvádí, že musí být započato *„s využitím území pro stanovený účel v případech, kdy se povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává“*. Výklad prvoinstančního správního orgánu je však i z pohledu stavebního zákona před novelizací zavádějící a chybný, ostatně i komentář ke stavebnímu zákonu k právnímu stavu před novelizací hovoří zcela jasně: *„Druhým důvodem pro zánik platnosti územního rozhodnutí je skutečnost, že nebylo ve lhůtě jeho platnosti započato s využitím území pro stanovený účel. Jde logicky o ty případy, kdy s využitím území pro stanovený účel lze započít již na základě územního rozhodnutí samotného, tj. není třeba navazující rozhodnutí (stavební povolení) nebo jiné opatření (souhlas s ohlášenou stavbou).“*. Krajský úřad Plzeňského kraje tedy vykládá ustanovení stavebního zákona absolutně v rozporu s jeho účelem a popírá smysl stavebního řízení jako navazujícího řízení na řízení o umístění stavby. Krajský úřad Plzeňského kraje pak sám deklaruje, že stavebník započal provádět stavbu ještě před tím, než vůbec autorizovaný inspektor certifikát vydal, natožpak tento ve smyslu ust. § 117 stavebního zákona na příslušný stavební úřad podal.

- Závěr žaloby

Žalobkyně nepředpokládá, že by stavebník v rámci řízení o odstranění stavby nepožádal o dodatečné povolení stavby, ba naopak s tímto postupem stavebníka počítá, a to právě z důvodu, že v rámci tohoto řízení dojde k postupu, kdy se bude moci vyjádřit k této stavbě v rámci potencionálních námitek a námitky budou stavebním úřadem posouzeny, tedy v duchu úpravy námitek dle stavebního zákona.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 2. 2. 2015, v němž uvedl, že žaloba je do značné míry obsahově shodná s odvoláním žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí a dle jeho názoru není důvodná.

Žalovaný se v obecné rovině vyjádřil k řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu tak, že základní podmínkou pro vydání deklaratorního rozhodnutí o určení právního vztahu je, že se žadateli podaří prokázat, že vydání takového rozhodnutí je nezbytné pro uplatňování jeho práv, např. pro uplatnění jeho práv v jiném správním řízení nebo v jiném řízení před orgánem veřejné moci, před soudem při podání negatorní žaloby na ochranu vlastnického práva, určovací žaloby, žaloby na náhradu škody z důvodu poškození pozemku apod. V řízení o určení právního vztahu spočívá důkazní břemeno a povinnost zajišťovat podklady pro rozhodnutí na žadateli, který musí prokázat, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jeho práv. Je tedy na žadateli, aby zejména prokázal nezbytnost pro uplatnění práv a za tím účelem uvedl konkrétní uplatňovaná práva, a to jak z hlediska jejich formy a obsahu, tak uvedení orgánu veřejné moci, u kterého je uplatňuje, resp. hodlá uplatňovat.

V předmětném řízení byl předmětem přezkumu v řízení o odvolání závěr prvoinstančního správního orgánu, že žalobkyně ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu neprokázala nezbytnost vydání rozhodnutí pro uplatnění jejích práv. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že usnesením Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 7. 11. 2013 č.j. RR/3638/13 byla žalobkyně ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu dostatečně poučena o nárocích kladených na účastníky řízení o určení právního vztahu.

K tvrzení žalobkyně, že postup dle § 142 správního řádu je jedinou možnou obranou proti zásahům do práv dotčených osob v případě vydání certifikátu autorizovaného inspektora, žalovaný konstatoval, že skutečnost, že zvláštní konfliktní senát uvedl, že se jedná o „*jedinou možnou procesní obranu*“ proti certifikátu autorizovaného inspektora, nezbavuje žadatele o vydání deklaratorního rozhodnutí zákonných nároků výslovně na něj kladených § 142 správního řádu. Zákonnou povinnost prokázat, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění práv žadatele dle § 142 odst. 1 správního řádu nelze zaměňovat s prokazováním obecného právního zájmu na vydání rozhodnutí, jak tyto instituty opakovaně žalobkyně zaměňuje a klade mezi ně rovnítko; jedná se o samostatný zákonný institut, dle kterého nestačí prokázat pouhý právní zájem na vydání rozhodnutí, nýbrž právě onu nezbytnost vydání takového rozhodnutí pro uplatnění práv žadatele. Sama žalobkyně si je vědoma, že vydání rozhodnutí dle § 142 správního řádu není pro uplatnění žádného z jí tvrzených práv nezbytné, když píše toliko o zlepšení postavení potenciálního žalobce v případném soudním sporu.

K tvrzení žalobkyně, že krajský úřad vykládá zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění po novele č. 350/2012 Sb., retroaktivním způsobem, je třeba uvést, že prvoinstanční správní orgán příslušnou normu neaplikoval na řízení již proběhlá, ale dovodil, byť nikoliv zcela přehledně, jaké procesní důsledky by mělo případné vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu, že stavebníkovi předmětné stavby nevzniklo právo stavět pro možnost vedení jakéhokoli nově zahájeného řízení ve věci této stavby podléhající režimu § 103 odst. 1 písm.

e) bodu 6. stavebního zákona podle platných a účinných právních norem. Nelze spatřovat právní zájem na vytvoření podmínek pro vedení řízení, jež v daném případě platná právní úprava nepřipouští. Krajský úřad nepochybil, když s poukazem na platnou právní úpravu § 103 odst. 1 písm. e) bodu 6. stavebního zákona dovedl, že předmětná stavba by nepodléhala režimu řízení o povolení stavby (řízení o dodatečném povolení stavby). Shora uvedenou novelou stavebního zákona byla v § 117 stavebního zákona výslovně upravena procesní obrana dotčených osob proti certifikátu autorizovaného inspektora.

Ohledně tvrzení žalobkyně o zániku právních účinků územního rozhodnutí dovozovaného z tvrzené „neplatnosti a neúčinnosti“ certifikátu autorizovaného inspektora trval žalovaný na svém závěru, že otázka případného zániku právních účinků územního rozhodnutí v důsledku postupu autorizovaného inspektora směřuje mimo předmět řízení dle § 142 správního řádu o určení, zda vzniklo právo stavět část předmětné stavby.

K tvrzení žalobkyně, že oznámením certifikátu bez souhlasných vyjádření vlastníků právo provést stavbu ze zákona vzniknout nemůže, neboť by nebyla naplněna hypotéza § 117 odst. 1 stavebního zákona, žalovaný vysvětlil, že dle § 117 odst. 2 stavebního zákona, ve znění platném ke dni oznámení certifikátu, tj. k 13. 4. 2012, stavebník k oznámení stavby připojí projektovou dokumentaci dle požadavků prováděcího právního předpisu a certifikát vydaný autorizovaným inspektorem. Ze spisového materiálu vyplývá, že stavebník k oznámení stavby připojil certifikát autorizovaného inspektora i projektovou dokumentaci a stavbu oznámil příslušnému stavebnímu úřadu. Dle § 93 odst. 4 stavebního zákona, ve znění platném ke dni oznámení certifikátu, tj. k 13. 4. 2012, územní rozhodnutí pozbývalo platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle stavebního zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí. Žalovaný neshledal nesprávným závěr krajského úřadu, že platnost územního rozhodnutí stavebního úřadu č.j. 476/OVÚP/09/434 ze dne 2. 12. 2009 ve smyslu shora citovaného ustanovení stavebního zákona nepominula. Žalobkyní uváděná pochybení při oznamování certifikátu autorizovaného inspektora nemají dle právní úpravy platné ke dni 13. 4. 2012 za následek neúčinnost oznámení certifikátu autorizovaného inspektora, neboť ta s nimi neúčinnost oznámení certifikátu autorizovaného inspektora nespojovala.

K tvrzení žalobkyně, že stavba byla zahájena dříve, než byl certifikát autorizovaného inspektora oznámen příslušnému stavebnímu úřadu, žalovaný konstatoval, že žalobkyně požaduje vydání deklaratorního rozhodnutí, zda vzniklo právo stavět stavbu v úseku km 34,90 - km 50,00 příslušné stavby, nikoliv v úseku km 0 - km 4,80, kde k žalobkyní popisovanému jednání stavebníka mělo dojít. Námitka žalobkyně tak směřuje mimo předmět řízení dle § 142 správního řádu a žalovaný se jí věcně nezabýval, neboť by tím překročil předmět tohoto řízení.

[IV] Replika žalobkyně

Žalobkyně replikou ze dne 4. 5. 2015 reagovala na vyjádření žalovaného k žalobě tak, že k otázce prokázání jejího právního zájmu odkázala na čl. VII žaloby a doplnila, že rozměr

rozhodnutí dle § 142 s.ř.s. dovoluje jeho využití jakožto důkazního prostředku i v dalších typech řízení, než jaká byla uvedena v žalobním návrhu, např. v řízení o žalobě na náhradu škody, kterou svým postupem způsobil autorizovaný inspektor, nebo jako důkazní prostředek v kárném řízení proti autorizovanému inspektorovi. Dle názoru žalobkyně by pravomocné rozhodnutí o tom, že právo stavět stavebníkovi nevzniklo, bylo nezbytným podkladem pro žalobkyni, aby se mohla domoci svých práv, které jí byly postupem autorizovaného inspektora, potažmo stavebníka, upřeny.

Na vyjádření žalovaného, v němž uvedl, že „*krajský úřad nepochybil, když s poukazem na platnou právní úpravu § 103 odst. 1 písm. e) bodu 6. stavebního zákona dovedl, že předmětná stavba by nepodléhala režimu řízení o povolení stavby (řízení o dodatečném povolení stavby). Shora uvedenou novelou stavebního zákona byla v § 117 stavebního zákona výslovně upravena procesní obrana dotčených osob proti certifikátu autorizovaného inspektora.*“ žalobkyně uvedla, že žalovaný má samozřejmě pravdu v tom, že novela stavebního zákona upravila výrazně širokou procesní obranu dotčených osob proti certifikátu, nicméně dle názoru žalobkyně není možné postupovat podle aktuálně platné a účinné úpravy u certifikátů, které byly vydány před nabytím účinnosti novely stavebního zákona. Pokud však žalobkyně správně chápe argumentaci žalovaného, pak na posuzovanou stavbu je nutno nahlížet jak z úhlu právní úpravy před novelou stavebního zákona, tedy kdy žalobkyně nemá možnost jakékoliv procesní obrany proti nezákonně vydanému certifikátu z toho důvodu, že stavební zákon před novelizací obranu neumožňoval (pokud se o existenci certifikátu ani neměl šanci dozvědět), tak po této novelizaci, kdy „černou stavbu“ lze zhojit pouhým odkazem na změnu legislativy. Právní režim stavby je však nutno posuzovat podle právních předpisů platných v době vzniku stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.1.2014, čj. 9 As 15/2012 a rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 2128/2011, ze dne 20.3.2013).

K dalšímu vyjádření žalovaného ve znění, že „*pochybení při oznamování certifikátu autorizovaného inspektora nemají dle právní úpravy platné ke dni 13. 4. 2012 za následek neúčinnost oznámení certifikátu autorizovaného inspektora, neboť ta s nimi neúčinnost oznámení certifikátu autorizovaného inspektora nespojovala.*“ žalobkyně sdělila, že nadále trvá na svém závěru, že certifikát autorizované inspektorky nikdy nenabyl svých účinků (tedy z úhlu oprávněnosti stavby jakoby neexistoval), opíraje se o rozhodnutí, které k tomuto Zvláštní senát ve svém rozhodnutí Konf 25/2012 – 9 k právním účinkům certifikátu jednoznačně uvádí, a to „*Až v tomto okamžiku (oznámením podaným stavebnímu úřadu) vzniká stavebníkovi ze zákona (veřejné subjektivní) právo provést stavbu podle projektové dokumentace, ovšem jen za podmínky, že byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky, tzn. opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení.*“

Závěrem žalobkyně zhodnotila postup správního orgánu za krajně rozporný s principy dobré správy a dobrými mravy. I Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 7 As 13/2004 ze dne 8. 12. 2005 uvádí dobré mravy jako jeden z požadavků kladených na správní řízení. V tomto konkrétním případě správní orgány flagrantně porušovaly zásadu rovnosti zbraní spočívající v tom, že každá strana v řízení musí mít rovnou příležitost předložit svůj případ a žádná z nich nesmí být podstatně zvýhodněna vzhledem ke svému protivníkovi.

Stranění stavebníkoví a snaha o zamítnutí žádosti žalobkyně byly v průběhu správního řízení více než očividné. O tom svědčí i fakt, že jak prvostupňový, tak odvolací správní orgán se vyhýbaly samé podstatě věci – zda přílohou certifikátu autorizované inspektorky byl či nebyl souhlas vlastníka dotčeného pozemku, tedy zda byly či nebyly splněny všechny obligatorní požadavky kladené na certifikát autorizovaného inspektora stavebním zákonem.

Žalobkyně byla přesvědčena o opodstatněnosti žaloby a na svém návrhu setrvala.

[V] Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Osobami zúčastněnými na řízení jsou společnost NET4GAS, s.r.o. (držitel výlučné licence na provoz plynárenské přepravní soustavy v České republice), a společnost BRAWA, a.s. (vlastník plynárenského zařízení „vysokotlaký plynovod DN 1400 HPS Brandov – Rozvadov“).

Podle názoru obou společností se na uvedený případ (*in concreto*: na lhůtu pro podání žaloby) mají uplatňovat ustanovení zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury.

Ve svých vyjádřeních k žalobě se společnosti NET4GAS, s.r.o., a BRAWA, a.s., ztotožňují s názorem žalovaného, že žalobkyně v předchozích správních řízeních žádným způsobem neprokázala nezbytnost požadovaného určení, zda těmto společností vzniklo, resp. nevzniklo právo stavět stavbu předmětného plynárenského zařízení na pozemcích parc. č. 310/2 a 325/2 v k. ú. Břežany u Žatce, obec Nové Sedlo (dále jen „dotčené pozemky“).

Obě společnosti připomínají, že žalobkyně podepsala smluvní ujednání (smlouvu o zřízení věcného břemene zřízení a provozu plynárenského zařízení VTL plynovodu HPS Brandov - Rozvadov ze dne 15. 12. 2008, čj. 614904/26/2008/3) ke všem dotčeným pozemkům. Touto smlouvou žalobkyně za finanční úplatu souhlasila s umístěním a realizací stavby podzemního VTL plynovodu DN 1400 včetně dalších jeho součástí a příslušenství (zejména souběžný sdělovací kabel, kabel katodické ochrany, orientační sloupky, číchačka atd.) na dotčených pozemcích (čl. II odst. 2), souhlasila se vstupem a vjížděním na předmětný pozemek při realizaci výše uvedené stavby, včetně vstupu a vjezdu pro případy oprav, úprav, revizi a údržby této stavby, přičemž bylo ve smlouvě výslovně stanoveno, že se toto oprávnění vztahuje i na třetí osobu, která bude tyto činnosti na základě smluvního vztahu provádět (čl. III odst. 2), a výslovně prohlásila, že souhlas je vydán k osvědčení, že stavebník má právo vstupovat na předmětné pozemky a zřizovat zde výše uvedenou stavbu (čl. III odst. 3). Po realizaci předmětné stavby bylo provedeno její zaměření ve vztahu k plošnému prostoru, který je uveden ve výše uvedeném geometrickém plánu, s tím výsledkem, že VTL plynovod je umístěn tak, jak bylo ve výše uvedené smlouvě sjednáno.

K žalobkyni tvrzené nutnosti vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu obě společnosti uvedly, že podle § 117 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (tj. v době vydání napadených certifikátů), platilo, že uzavře-li stavebník s autorizovaným inspektorem smlouvu o provedení kontroly projektové dokumentace pro stavbu, kterou hodlá provést, mohl takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu,

jestliže „byla opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109), a nejde o stavbu, která je zvláštním právním předpisem, územně plánovací dokumentací nebo rozhodnutím orgánu územního plánování přímo označena jako nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení“. Výše uvedené ustanovení neobsahovalo žádnou další specifikaci toho, jakou formu a jaký obsah mají „vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení“ mít. Obě společnosti mají za to, že v § 117 odst. 1 požadované „vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení“ může být obsaženo i v soukromoprávním ujednání mezi vlastníkem dotčené nemovitosti a stavebníkem: obdobně je tomu přece i např. v případě podkladů požadovaných v § 110 odst. 2 písm. a). Neexistuje racionální argument, který by svědčil úvaze, že vlastník dotčeného pozemku nemůže vyslovit svůj souhlas s provedením záměru v soukromoprávním ujednání s investorem.

Obě společnosti mají dále za to, že autorizovaný inspektor řádně dostal i své povinnosti podle § 117 odst. 4 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012: „*Pokud ve vyjádřeních podle odstavce 1 byly uplatněny námitky proti provádění stavby, autorizovaný inspektor je posoudí a projedná s osobami, které je uplatnily. Způsob vypořádání námitek a závěry, popřípadě podklady, z nichž vycházel, připojí autorizovaný inspektor k certifikátu podle odstavce 3. Nepodaří-li se při vypořádání námitek odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení, předloží jejich vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených orgánů stavebnímu úřadu, který zajistí vypořádání námitek podle § 114 nebo usnesením rozhodne o námitkách ve své působnosti anebo usnesením rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení.*“ Žalobkyně byla při uzavírání smluv o zřízení věcného břemene řádně informována o průběhu výstavby na jejích pozemcích, stejně jako o případných z výstavby plynoucích omezeních a o charakteru stavby, která má být na dotčených pozemcích zřízena. V případě, že by žalobkyně ve smlouvě uvedla další výhrady nebo námitky (což bylo v případě jiných vlastníků časté), byl by se autorizovaný inspektor musel touto výhradou při vydávání certifikátu kvalifikovaně zabývat. Žalobkyně ovšem žádné podobné výhrady ve smlouvě nevyžadovala a je skutečností, že se doposud na společnost NET4GAS, s.r.o., či na společnost BRAWA, a.s., ani se žádnou faktickou výhradou neobrátila. Je dále skutečností, že dotčené pozemky mohou být i nadále bez jakýchkoliv omezení užívány k zemědělskému hospodaření. VTL plynovod je uložen v dostatečné hloubce pod povrchem a jeho provoz nemá za následek žádná další omezení v užívání předmětných pozemků. V důsledku zřízení VTL plynovodu na předmětných pozemcích proto nedošlo k jinému omezení vlastnického práva, než k jakému dala žalobkyně za finanční úplatu svůj souhlas.

Námitku žalobkyně, že nevzniklo právo stavět v důsledku „neplatnosti“ certifikátu, proto považují obě společnosti za neopodstatněnou.

Obě osoby zúčastněné na řízení souhlasí s názorem žalovaného v tom směru, že žalobkyně v řízení neprokázala „nezbytnost rozhodnutí pro uplatnění svých práv“ (§ 142 odst. 1 správního řádu). V případě, že by bylo rozhodnuto, že právo stavět v důsledku vydaného certifikátu společností nevzniklo, nemělo by takové rozhodnutí za následek žádnou změnu v právním postavení žalobkyně, resp. v právních poměrech existujících mezi žalobkyní a společnostmi NET4GAS, s.r.o., a BRAWA, a.s., a to s ohledem na skutečnost, že podle právní úpravy účinné po 1. 1. 2013 je možné zařízení plynárenské soustavy zřizovat

bez stavebního povolení. Žalobkyně v žalobě v zásadě uvádí tři argumenty, kterými „nezbytnost rozhodnutí pro uplatnění svých práv“ odůvodňuje: *a)* nutnost pro provedení dalších správních řízení, *b)* obstarání dokladů pro civilní řízení o náhradě škody a *c)* obstarání dokladů pro orgány správního dozoru.

Ad a) Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí podle § 142 s.ř.s. je nutné za účelem provedení dalších správních rozhodnutí, konkrétně řízení o odstranění stavby, resp. o dodatečném povolení stavby. Tato řízení nelze podle současně platných právních předpisů vést, protože podle právní úpravy účinné po 1. 1. 2013 je možné zařízení plynárenské soustavy zřizovat bez stavebního povolení [§ 103 odst. 1 písm. e) bod 6 stavebního zákona], tj. jenom na základě rozhodnutí o umístění stavby. V tomto postupu nelze spatřovat žádnou aplikaci retroaktivity, protože se jedná o standardní aplikaci platných a účinných právních předpisů v době rozhodování správního orgánu. Příslušný stavební úřad tedy nedisponuje žádnou pravomocí k vedení takového řízení, případné rozhodnutí (jakékoli) by bylo nicotné, tj. nezakládalo by žádné právní následky. Argumentace právním zájmem na vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu z důvodu uplatňování práva žalobkyně v dalších správních řízeních (řízení o odstranění stavby, řízení o dodatečném povolení stavby) tedy neosvědčuje tvrzený právní zájem.

Ad b) Rozhodnutí podle § 142 správního řádu není potřebné pro jakékoliv vymáhání škody. Žalobkyně v uplynulém období nikdy ústně, písemně, ani jinou formou nenotifikovala rozsah svých nároků z tvrzené vzniklé škody, ani nepožádala o její náhradu s jejím vyčíslením. Z těchto důvodů považují osoby zúčastněné na řízení toto tvrzení žalobkyně za spekulativní. S případným nárokem žalobkyně na náhradu škody osoby na řízení zúčastněné dále upozornily na skutečnost, že v době výstavby plynovodu byly dotčené pozemky pronajaty společnosti MK AGRO s.r.o., která dotčené pozemky zemědělsky užívala. S touto společností byla po dokončení stavebních prací uzavřena smlouva o náhradě vzniklých škod ve smyslu § 58 odst. 3 energetického zákona. Následně byly dotčené pozemky uživateli protokolárně předány k dalšímu užívání s tím, že uživatel nevyslovil žádnou výhradu k jakýmkoliv škodám, které by byly během výstavby způsobeny.

Ad c) Rozhodnutí podle § 142 správního řádu není potřebné pro výkon státního dozoru. Podnět k výkonu státního dozoru může žalobkyně podat i bez dalšího. Žalobkyně ovšem doposud žádný takový podnět neučinila, resp. se na společnost NET4GAS, s.r.o., či na společnost BRAWA, a.s., neobrátila s tím, že by požadovala nápravu vadného stavu.

S ohledem na uvedené skutečnosti společnosti NET4GAS, s.r.o., a BRAWA, a.s., pokládají tvrzení žalobkyně za nedůvodná a navrhuji zamítnutí podané žaloby.

[VI] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního, věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žaloba v předmětné věci se obsahově i skutkově shoduje s věcí vedenou zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 121/2014. V této věci již byl vydán rozsudek, s jehož závěry se lze ztotožnit i při rozhodování ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 122/2014 a od názorů v tomto rozsudku prezentovaných není důvodu se odchýlovat. Proto bylo též ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 122/2014 rozhodnuto následovně.

VI.1 Lhůta pro podání žaloby

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Jinou lhůtu stanovuje např. zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 2 odst. 5 věty první tohoto zákona se lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle § 1 zkracují na polovinu.

Zákon č. 416/2009 Sb. upravuje postup v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury (§ 1 odst. 1). K tomu se Ústavní soud vyjádřil takto: „Za „postup v souvislosti s urychlením výstavby“ je nutno dosadit nejen územní a stavební řízení, která výstavbě bezprostředně předcházejí, ale i ta řízení (ty postupy), které jsou součástí širší přípravy realizace staveb, což je i řízení o vyvlastnění nezbytných práv k potřebným pozemkům. Takový výklad koresponduje i se smyslem a účelem zákona č. 416/2009 Sb., jímž je zabránění případnému zbytečnému či dokonce záměrnému prodlužování přípravy předmětné výstavby, které by zvyšovalo nároky na veřejné rozpočty.“ (usnesení ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. II. ÚS 3951/12). Na to navázaly tyto názory správních soudů: „Pro aplikaci § 2 odst. 5 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení dopravní, vodní a energetické infrastruktury, není určující charakter stavby, o němž se řízení vede, nýbrž to, zda vlastní správní řízení je vedeno v režimu tohoto zákona o urychlení infrastruktury, jak vyplývá z celkového systematického a gramatického a teleologického výkladu daného zákona. Pokud tomu tak není a celé správní řízení bylo vedeno v běžném režimu s běžnými lhůtami, je vyloučeno, aby v následném soudním řízení byla náhle dána aplikace zákona č. 416/2009 Sb., který přináší výrazné zkrácení lhůty k podávání žalob ve správním soudnictví (1 měsíc).“ (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2014, čj. 15 A 11/2012-281), „Pokud se působnost zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, vztahuje na příslušné správní řízení, má správní orgán povinnost o této skutečnosti vyrozumět účastníky řízení, resp. musí toto výslovně uvést ve správním rozhodnutí.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 25. 6. 2015, čj. 1 As 13/2015-295) a „Za „postup v souvislosti s urychlením výstavby“ (§ 1 odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury) je nutno dosadit nejen územní a stavební řízení,

kteřá výstavbě bezprostředně předcházejí, ale i ta řízení (ty postupy), které jsou součástí širší přípravy realizace staveb, což je i řízení o vyvlastnění nezbytných práv k potřebným pozemkům. I v těchto řízeních se tedy uplatní zkrácená lhůta pro podání žaloby k soudu k přezkoumání nebo nahrazení správního rozhodnutí (§ 2 odst. 5 věta první zákona o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, čj. 6 As 94/2015-20).

V daném případě se nejedná o přípravu realizace stavby a řízení o žádosti žalobkyně nebylo vedeno v režimu zákona č. 416/2009 Sb.; za takové situace nemohlo dojít ke zkrácení lhůty pro podání žaloby proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného na polovinu.

VI.2 Řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu

Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

Podle § 142 odst. 3 správního řádu pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4 obdobně.

Zvláštní pozornosti si tu zaslouží zákonná podmínka „kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv“. Ohledně ní zaujala odborná literatura tyto názory: „Žadatel musí v řízení prokázat, že vydání deklaratorního rozhodnutí v určité věci je nezbytné pro uplatnění jeho práv, tedy např. pro uplatnění jeho práv v jiném správním řízení nebo v jiném řízení před orgánem veřejné moci. V § 142 odst. 3 je stanoveno, že pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí obdobně ustanovení § 141 odst. 4, tedy ustanovení o způsobu dokazování ve sporném řízení. V řízení o určení právního vztahu tedy důkazní břemeno a povinnost zjišťovat podklady pro rozhodnutí leží zejména na žadateli, který musí prokázat, že je vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jeho práv. To eliminuje možnou „inflaci“ deklaratorních rozhodnutí, resp. to, aby byla deklaratorní rozhodnutí vydávána jaksi „preventivně“, tzn. aniž by byla pro žadatele aktuálně potřebná.“ [Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 1099] a „Další podmínkou pro zahájení řízení o určení právního vztahu a vydání deklaratorního rozhodnutí je, že je to nezbytné pro uplatnění práv žadatele. Jinak řečeno, žadatel vydání rozhodnutí nutně potřebuje pro svůj další postup a nejde mu o to „mít pouze listinu s razítkem“. Toto omezení slouží k tomu, aby nebyly řešeny spory akademické či věci, které již nejsou nijak aktuální, nebo věci, které nemají pro nikoho význam. Je věcí účastníka, resp. žadatele, aby předložil takové důkazy, na jejichž základě bude moci správní orgán v jeho právní moci rozhodnout.“ [Lukáš Potěšil a kol.: Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 642].

K podmínkám řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu se Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu vyjádřil takto: „Výše popsané podmínky řízení o určení právního vztahu jsou obdobné podmínkám podání určovací žaloby podle § 80 písm. c) občanského soudního řádu, a proto lze při zkoumání § 142 správního řádu vycházet přinejmenším analogicky z výkladu a právních názorů vyjádřených v judikatuře k občanskému soudnímu řádu.“ (závěr č. 118 ze zasedání dne 5. 10. 2012).

Před civilními soudy se určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem [do 31. 12. 2013 podle § 80 písm. c) o. s. ř., od 1. 1. 2014 podle § 80 o. s. ř.]. K tomu se v odborné literatuře prezentují zejména tyto názory: „Naléhavý právní zájem o určení právního vztahu nebo práva je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení stalo jeho právní postavení nejistým; žaloba domáhající se určení nemůže být zpravidla opodstatněná tam, kde lze žalovat na splnění povinnosti. ... Určovací žaloby slouží potřebám praktického života a nemohou vést ke zbytečnému rozmnožování sporů. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení je proto současně dán jen tehdy, jestliže je (objektivně vzato) způsobilé odstranit stav právní nejistoty žalobce nebo ohrožení jeho práva.“ [Ljubomír Drápal – Jaroslav Bureš a kol.: Občanský soudní řád I. Komentář. 1. vyd. Praha 2009, str. 527 a 528].

Možnostmi obrany proti certifikátu vydanému autorizovaným inspektorem se zabýval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve svém usnesení ze dne 6. 9. 2012, čj. Konf 25/2012-9:

„[72] Všechny další osoby [tj. jiné než stavebník] (ve věcech dosud projednávaných šlo zpravidla o opomenuté sousedy coby osoby, které by byly účastníky, kdyby se vedlo stavební řízení), které by mohly být dotčeny vznikem práva stavby na základě oznámení doprovázeného certifikátem, mohou využít postupu podle § 142 správního řádu. Toto ustanovení upravuje zvláštní řízení o určení právního vztahu.

[73] Možností použití § 142 správního řádu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 92/2011-182, ale – v mezích liché úvahy o opravných prostředcích proti certifikátu – odmítl je proto, že se nejedná o opravný prostředek, ale o zvláštní řízení, které nemůže napravit vady či nezákonnosti v předcházejících řízeních. Zvláštní senát v předcházejícím textu ale vyložil, že certifikát nelze považovat za rozhodnutí a postup vedoucí k vydání certifikátu není řízením dle správního řádu. Proto uvedený argument neobstojí. Již ze systematiky správního řádu vyplývá, že se opravné prostředky vztahují ke správnímu řízení ukončenému rozhodnutím. V dané situaci je tedy samostatné řízení podle § 142 správního řádu nejvhodnějším (ostatně pro opomenuté účastníky v zásadě nenáročným a rychlejším než řízení soudní) možným prostředkem pro nápravu vad způsobených nezákonně vydaným a posléze oznámeným certifikátem.

[74] Dle § 142 správního řádu rozhodne správní orgán na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Věcně a místně příslušným orgánem k rozhodnutí bude dle § 11 správního řádu stavební úřad určený místem stavby, o kterou bude spor veden. Navrhovatel se v takovém řízení bude nejspíše domáhat toho, aby stavební úřad určil, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo.

[75] Připomenout je třeba i to, že pro použití § 142 správního řádu není rozhodné, zda stavební zákon má nebo nemá upravenou pravomoc stavebního úřadu k vydávání deklaratorních rozhodnutí řešících spory. Zmíněné ustanovení správního řádu je kompetenčního charakteru; v tomto je „samonosné“ a umožňuje správním orgánům v jednotlivých oborech veřejné správy rozhodovat podle něj bez ohledu na to, zda předpis práva hmotného s takovýmto rozhodnutím počítá; určující je tu jen to, zda podmínky § 142 správního řádu jsou splněny (viz k tomu též Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání,

Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1099 a násl.). Není-li tu tedy žádný případ nesplnění podmínek § 142 odst. 2 správního řádu (možnost vydání osvědčení, nebo řešení sporné otázky v rámci jiného správního řízení), neodepře stavební úřad rozhodnout o žádosti za vydání určovacího rozhodnutí o právním vztahu.“.

Zdejší soud konstatuje, že citovanému názoru zvláštního senátu nerozumí tak, že v případě obrany proti certifikátu vydanému autorizovaným inspektorem postupem podle § 142 správního řádu by nebylo třeba trvat na zákonné podmínce prokázání, že je to nezbytné pro uplatnění obráncových práv.

I v právě přezkoumávané věci se proto zdejší soud dovolává svého názoru vyjádřeného v obdobné věci v rozsudku ze dne 29. 2. 2016, čj. 57A 61/2014-92:

Vzhledem k tomu, že pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány a i pro soudy, posuzoval krajský soud důvodnost uplatněné žalobní výtky na podkladě výkladu ust. § 142 správního řádu.

Ust. § 142 odst. 1 správního řádu umožňuje v jakýchkoliv případech, kdy právní úprava svěřuje správním orgánům působnost spočívající především ve vydávání rozhodnutí, popřípadě jiných správních úkonů, jimiž se zakládají práva a povinnosti, správním orgánům za podmínek v tomto ustanovení uvedených rozhodovat též o tom, zda určitá práva a povinnosti, tj. právní vztahy, vznikly nebo nevznikly či zanikly nebo nezanikly. Další podmínkou vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu je podání žádosti. Samotná žádost, byť by měla všechny formální i obsahové náležitosti, však nestačí k tomu, aby správní orgán vydal deklaratorní rozhodnutí o existenci či neexistenci právního vztahu. Žadatel musí v řízení prokázat, že vydání deklaratorního rozhodnutí v určité věci je nezbytné pro uplatnění jeho práv, tedy např. pro uplatnění jeho práv v jiném správním řízení nebo v jiném řízení před orgánem veřejné moci. V ust. § 142 odst. 3 je stanoveno, že pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí obdobně ust. § 141 odst. 4 správního řádu, tedy ustanovení o způsobu dokazování ve sporném řízení. V řízení o určení právního vztahu důkazní břemeno a povinnost zajišťovat podklady pro rozhodnutí leží zejména na žadateli, který musí prokázat, že je vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jeho práv (viz VEDRAL, J.: Komentář. II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 1099 a násl.).

V přezkoumávaném případě žádost obou žalobců byla opřena jejich tvrzením, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jejich práv ve třech oblastech. V prvním případě žalobci tvrdili, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jejich nároku podle zákona č. 82/1998 Sb. Žalovaný se s tímto tvrzením vypořádal argumentací, že tento zákon přiznání náhrady škody, ani zadostiučinění za nemajetkovou újmu v případě nesprávného úředního postupu nespojuje s nutností vydání rozhodnutí deklarujícího existenci nesprávného úředního postupu ani vydání zrušujícího rozhodnutí. Ust. § 8 citovaného zákona podmiňuje přiznání náhrady škody zrušujícím rozhodnutím toliko v případě odpovědnosti státu za škodu vzniklou nezákonným rozhodnutím. Z tohoto důvodu není vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu nezbytné pro uplatnění nároků podle zákona č. 82/1998 Sb. (viz rozhodnutí žalovaného str. 4 in fine).

Žalobci tvrdili, že vydání deklaratorního rozhodnutí je rovněž nezbytné pro uplatňování náhrady škody způsobené z provedení stavby bez toho, že by existovalo právo stavět. S tímto tvrzením žalobců se žalovaný vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí a uváděl, že pro uplatnění nároku na náhradu škody vůči stavebníkovi z titulu porušení smlouvy není nezbytné vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu, neboť škoda by v takovém případě vznikla protiprávním jednáním stavebníka. Tento právní názor, který soud akceptuje, vyvrací tvrzení žalobců o nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí pro uplatňování jejich práv z tohoto titulu.

Žalobci dále tvrdili, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jejich žádosti o odstranění nepovolené stavby v případě jejího dodatečného povolování pro uplatnění námitek k ochraně jejich vlastnického práva. Předmětná stavba plynovodu podle § 103 odst. 1 písm. r) bod 6 stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Pokud by žalobci se domohli zrušení aktu, jímž tato stavba byla povolena, za současného právního stavu již nebude stavební úřad vést řízení o odstranění stavby a nejsou právní podmínky ani pro vedení řízení o dodatečném povolení takovéto stavby. Stavební zákon ve znění jeho novely provedené zákonem č. 350/2012 Sb. ve smyslu jeho přechodných ustanovení v části II. bod 14 neobsahuje pravidla, která by zakládala odlišný právní režim pro stavby vedení přepravní nebo distribuční soustavy plynu zařazené do staveb, které není potřeba nově stavebně povolovat ani ohlašovat. V projednávaném případě územní rozhodnutí na stavbu plynovodu existuje, nabylo právní moci, což v konečném důsledku dokládá, že nemůže být prokázána nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění práv žadatelů z tvrzených důvodů.

Ve shodě s rozhodovacími důvody správního orgánu prvního stupně i žalovaného rovněž soud shledal, že žalobci neprokázali nezbytnost vydání požadovaného deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu pro tvrzené uplatňování jejich dalších práv.

K právě přezkoumávané věci soud dodává, že řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu se vlastně skládá ze dvou fází: nejprve se zkoumá, zda žadatel prokázal, že rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jeho práv, a prokáže-li to, následně se zkoumá, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. V daném případě správní orgány ke druhé z těchto fází v podstatě nepřikročily, protože dospěly k tomu, že žalobkyně, ač k tomu je podle zákona povinna, byla o tom poučena a k tomu vyzvána, neprokázala, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jejích práv, neboť to nelze spatřovat ani v jedné z tvrzených skutečností, jimiž jsou možnost podat námitky v řízení o odstranění stavby, obstarání podkladů pro civilní soudní řízení a obstarání podkladů pro orgány dozoru. I soudní přezkum tedy třeba soustředit na hlavní rozhodovací důvody.

Stran možnosti vést řízení o odstranění stavby soud v podstatě souhlasí s žalovaným správním orgánem (a osobami zúčastněnými na řízení). Rozhodující je v tomto případě to, že od 1. 1. 2013 stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují mimo jiné vedení přepravní nebo distribuční soustavy plynu a související technologické objekty, včetně systémů řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky, s výjimkou budov

[§ 103 odst. 1 písm. e) bod 6 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění zákona č. 350/2012 Sb.]. Z toho podle názoru soudu plyne, že o takových stavbách už nemůže probíhat řízení o jejich odstranění. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b) [věta první]. V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby [věta druhá]. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti [věta čtvrtá]. Stavební úřad by tedy sice mohl zahájit řízení o odstranění stavby, ale stavebník nebo vlastník stavby by už nemohl požádat o její dodatečné povolení. Řízení o odstranění stavby by tak buď jak buď zřejmě muselo skončit nařízením odstranění stavby. Takový postup by ovšem byl vůči stavebníku nebo vlastníku stavby výše uvedeného druhu naprosto diskriminační, na základě argumentu *reductionis ad absurdum* je tak třeba odmítnout nejenom zmíněný postup, ale celou oprávněnost vedení řízení o odstranění staveb vedení přepravní nebo distribuční soustavy plynu a souvisejících technologických objektů po 31. 12. 2012.

Soud se shoduje s žalovaným správním orgánem (a osobami zúčastněnými na řízení) také ohledně tvrzené potřeby získání rozhodnutí podle § 142 správního řádu za účelem obstarání podkladů pro civilní soudní řízení a obstarání podkladů pro orgány dozoru. Zákonné podmínky jsou jednoznačné: vydání rozhodnutí musí být nezbytné pro uplatnění žadatelových práv, resp. musí na něm být naléhavý právní zájem. Jako příklad se tu uvádějí soudní spory o náhradu škody. K nim dochází, nedohodnou-li se strany mimosoudně. Škodní událost sice může být v některých případech propojena s certifikátem autorizovaného inspektora, avšak v jiných případech nemusí být dán kauzální nexus mezi tímto certifikátem a majetkovou nebo i nemajetkovou újmou. I když jsou podmínky přípravy, provádění a provozu stavby náležitě stanoveny, může ke škodě na cizím majetku při provádění a provozu stavby dojít např. použitím materiálů se skrytými vadami nebo porušením stanoveného technologického postupu. Z vyjádření společností NET4GAS, s.r.o., a BRAWA, a.s., plyne, že škody na cizím majetku, za něž jsou odpovědní, jsou připraveny promptně nahradit. Jelikož žalobkyně neargumentuje žádným konkrétním řízením, kdy se nebo by se kvůli nevydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu dostala do nouze tvrzení nebo nouze důkazní, lze mít za to, že neprokázala, že vydání takového rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jejích práv, resp. že je na něm naléhavý právní zájem. Stran postupu před orgány dozoru je na místě zopakovat, že k výkonu státního dozoru se podává jen podnět a příslušný dozorcí orgán pak postupuje z moci úřední. Ani zde však není patrné, že by žalobkyně měla něco konkrétního (a to nezbytného či naléhavého) na mysli.

V těchto souvislostech třeba upřesnit, že žalobkyně měla prokázat, že vydání rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění *jejích* práv. Muselo by se tedy jednat o vlastní subjektivní práva žalobkyně, nestačilo by prokázat ohrožení veřejného zájmu, pokud by to nemělo dopad do právní sféry žalobkyně. Vzhledem k uvedenému nedošel zdejší soud k závěru, že ve vztahu k hlavním rozhodovacím důvodům, jež správní orgány použily, by žalobou napadené rozhodnutí bylo v rozporu s právními předpisy, spočívalo na nesprávném posouzení věci nebo bylo nepřezkoumatelné (čemuž nenasvědčuje už rozsáhlost žalobcovy polemiky s ním).

[VII] Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný však žádné specifické náklady soudního řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Náhrada nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení se řídí § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil [věta první], a z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení [věta druhá]. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, jen jim umožnil realizaci jejich práv. Současně nebyly osobami zúčastněnými na řízení tvrzeny, ani soudem z povinnosti úřední shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto, že žádná z těchto osob nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. února 2016

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová